

FRANK EN VRIJ

FRANK MASMEIJER

MET NICK DIJKMAN

WAARGEBEURD

Frank Masmeijer

Frank en vrij

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Coauteur: Nick Dijkman
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Daan Brand
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2017 Frank Masmeijer, Nick Dijkman en
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling en met
medewerking van Maarten Boers literair agent.

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 658 5 | NUR 320

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan
kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave
mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1

Arrestatie 11

Kreta 19

Horeca 25

2

Go Ahead Eagles 33

Mallorca 43

Vader 49

Tv-carrière 55

Sandra 63

Anderhalf miljoen 69

Paardenrennen 73

Willem Holleeder 79

Vertrek NCRV 85

Duitsland 89

Lennart 93

3

- Yoshi 99
- Fout café 103
- Alfapasje 105
- Direct contact 109
- Telefoon 113
- Politie in het ziekenhuis 117

4

- Pro-Deoadvocaat 123
- Gevangenis van Antwerpen 129
- Eerste cel 133
- Advocaat Slabbaert 135
- Eerste bezoek Sandra en de kinderen 137
- Luchten 143
- Raadkamer 147
- Lorenzo 151
- Celcontrole 155
- Klusjesman 161
- Piekeren 165
- Namen noemen 173
- Eddy 175
- Overplaatsing 177

5

- Vrijlating 185
- Thuis 191
- Enkelband 193
- Soap 197
- Steun 203

Scheiding 205
Wietplantage 209
Geld lenen 213
Spijt 215

Epiloog 219

1

Arrestatie

Boem, boem, boem. Er werd keihard op de voordeur gebonkt. De doffe dreunen volgden elkaar in rap tempo op. Ik had op dat moment geen idee wat er aan de hand was. Het was aardedonker in de slaapkamer. Ik voelde dat Sandra naast me lag, maar de tijd om haar wakker te maken kreeg ik niet. Opnieuw klonk het gedreun: boem, boem, boem, boem. Het klonk nu harder dan de eerste keer. Aan het tempo, de kracht en de tijd tussen die doffe dreunen vermoedde ik dat er zeker drie, vier of misschien wel vijf mensen voor de deur stonden. Zo hard en snel ging het nu.

Wat ik op dat moment verder dacht, dat weet ik echt niet meer. Ik trok de dekens van me af en liep zonder helder na te denken naar de voordeur. Daar aangekomen keek ik eerst door het spionnetje in de deur. Ik zag inderdaad verschillende personen staan. Het waren agenten. Ze hadden mij kennelijk ook aan horen komen, want het bonken stopte. ‘Politie, opendoen!’ hoorde ik ze in koor roepen.

Daarop opende ik de deur, mompelde iets van ‘Hallo?’ en hoewel ze wel degelijk vroegen ‘Bent u meneer Masmeyer?’ wachtten ze mijn antwoord niet af. Ik trok de deur met mijn rechterhand open en aan mijn linkerzijde stormden de agenten een voor een naar binnen.

Ik raakte niet in paniek, maar bleef vrij rustig in de deuropening staan. Toen alle agenten, het waren er denk ik een stuk of acht, langs me heen naar binnen waren gestormd werd ik door de laatste agent bij de arm gepakt. Hij begeleidde me naar de bank in de woonkamer. Inmiddels waren Sandra en onze dochters, Michelle en Charlotte, daar ook aangekomen. Zij moesten op een andere bank plaatsnemen.

Sandra vroeg meteen wat er aan de hand was, waarna die agent, die kennelijk de leiding had, antwoordde: ‘Uw man wordt verdacht van mededaderschap in een criminele organisatie die zich bezighoudt met het verhandelen en/of importeren van verdovende middelen, in dit geval cocaïne.’

Ik weet nog goed dat Sandra en ik op dat moment snel oogcontact hadden. Dat was heel angstig en vreemd. Als ik terugdenk aan dat smoeltje van Sandra en die geschrokken bekkies en onwetende blikken van de kinderen zag ik pure machteloosheid.

Tijd om zelf vragen te stellen of Sandra en de kinderen gerust te stellen, kreeg ik niet. Ik moest me aankleden, want ik zat nog altijd in mijn onderbroek, en werd door een agent begeleid naar de slaapkamer waar mijn kleren lagen. Ik kleepte me snel aan en ben met de agent teruggelopen naar de woonkamer waar ik, in het bijzijn van Sandra en de kinderen, in de boeien werd geslagen en met een zwarte zak over mijn kop ben meegenomen. Dat was een vreselijk moment. Tijd om afscheid te nemen kreeg ik niet.

Ik liep met mijn handen geboeid ons appartement uit, richting de auto. Gelukkig was het nog heel vroeg en donker, ik gok rond de klok van 05.30 uur, dus niemand heeft me daar zo gezien. Althans dat dacht ik, weet ik nog. Omdat ik een zwarte zak over mijn hoofd had zag ik zelf niets. De agent voor me hield me bij mijn handboeien vast en op mijn linkerschouder voelde ik een hand van de agent achter me. Op het moment dat we bij de auto aankwamen hoorde ik het portier opengaan en werd ik op hardhandige wijze omlaag geduwd, zodat ik bij het instappen mijn hoofd niet aan het portier zou stoten. De agent achter stapte na mij in en duwde me met zijn heup naar het midden van de achterbank. Aan de andere kant van me nam een andere agent plaats. Vervolgens hoorde ik de auto starten en wist: je bent op weg naar de politie, Frank.

Dat is heel vreemd. Het voelde alsof ik in een achtbaan zat, omdat ik ook geen idee had wat er zich om me heen afspeelde. Wel spookten er tal van gedachten door mijn hoofd, en vroeg ik me af wat ze precies van me wisten. Meer dan ‘mededaderschap in een criminele organisatie die zich bezighoudt met het verhandelen en/of importeren van verdovende middelen, in dit geval cocaïne’ had ik niet te horen gekregen, maar meer was er voor mij op dat moment niet nodig geweest.

Ik wist donders goed waarom ik was opgepakt, en waarom ik nu in deze auto zat. Ik besloot een aantal dingen op een rijtje te zetten, en nam mezelf voor hoe dan ook geen namen te noemen. Of dat verstandig was kon ik op dat moment niet echt inschatten, maar ik ben geen verrader: dus of het nou goed was of niet, ik zou ‘de jongens’ niet verlinken.

Tegelijkertijd wist ik ook dat ik me niet van de domme moest houden, en zodra de agenten mij zouden vragen: ‘Kent u groente-

en fruitleverancier Axel?’ ik niet moest zeggen dat ik hem niet kende. Ik deed immers al jarenlang zaken met die man. Hij leverde groente- en fruit in mijn horecazaken. Dat zijn dingen die je niet moet gaan ontkennen, want dan maak je jezelf natuurlijk alleen maar verdachter. Ook bereidde ik mijn antwoord op de vraag of ik iemand kende die in de haven werkte al voor. Ze zouden willen weten van mijn relatie met Yoshi, het achterneefje van Sandra. Als je het bestaan van je familie, van wie aantoonbaar kan worden gemaakt dat je daar weleens contact mee hebt, gaat ontkennen ben je niet goed wijs en dan kun je net zo goed meteen vertellen dat je schuldig bent. Maar zodra mij gevraagd zou worden of ik wist of Yoshi iets met drugshandel te maken had zou ik liegen en ‘nee’ antwoorden.

Hoewel ik al jarenlang in Antwerpen woonde had ik geen idee waar we naartoe reden. Ik zou de weg in de binnenstad en mijn directe woonomgeving toch blindelings moeten kennen, dacht ik bij mezelf, maar dat bleek niet zo te zijn. Ik besloot ook maar niet te vragen waar we naartoe gingen. Er was vanaf het moment dat er een zak over mijn kop werd getrokken niet meer tegen me gesproken. Dat had vast een reden. Dit was niet het moment voor amicale gesprekjes. De agenten spraken ook niet onderling.

Later begreep ik van Sandra dat ze, toen ik weg was, haar en de kinderen overspoeld hebben met vragen. ‘Wist u hier iets van? Hebt u nooit iets gemerkt aan uw man? Zijn er drugs aanwezig in dit huis? Liggen er vuurwapens? Is er veel contant geld aanwezig?’ Ze stellen je altijd eerst vragen, dan willen ze kijken hoe je daarop reageert, en vervolgens gaan ze zelf toch nog zoeken. Ze

hebben toen mijn computer en telefoon in beslag genomen en het complete huis doorzocht in de veronderstelling wapens, drugs en grote sommen geld te vinden. Maar ze vonden niets.

Toen de agenten klaar waren met hun zoektocht bij ons thuis, zat ik al lang en breed bij de federale politie in Antwerpen. Ik moest mijn schoenen uitdoen en mijn riem en sieraden inleveren. Vervolgens controleerden ze of ik verder geen gekke dingen bij me had, en begeleidden ze me, zonder ook nog maar een woord met me te wisselen, naar mijn cel. Mijn schoenen zetten ze voor de deur.

De cel zag er niet uit. Ik zag alleen een wc en een bed. Geen tv of wat dan ook. Welnee! Een volledig betonnen hok met een betonnen plateau waar ik op kon zitten. De metalen toilet hing aan de muur, een bril ontbrak. De muren waren grijs. De deur was rood, met een luikje erin. Er zaten geen ramen in de cel, dat vond ik misschien nog wel het vervelendste. Ik nam plaats op het bed en keek om me heen. Troostelozer dan die grijze kleur kun je het niet bedenken. Ik voelde me gelijk een gevangene. Dat was een pijnlijk moment. Ik wist toen nog niet wat de bedoeling was, of hoelang ik in die cel zou moeten blijven. Het enige wat ik wist was dat ik me flink in de nesten had gewerkt. Wat de politie precies wist en hoe ik ervoor stond, zelfs dat wist ik niet. Ik kon alleen maar wachten tot er iets gebeurde. Ik had geen idee hoelang dat zou gaan duren. Zouden mensen hier uren, weken of dagen verblijven?

Na ongeveer een uur werd ik door twee politieagenten uit die cel gehaald en meegenomen naar een verdieping boven. Daar kwam ik op een kantoortje terecht, waar twee rechercheurs op me zaten te wachten. Het waren degelijke, doorsnee mannetjes.

Ze droegen ook geen uniform, maar hun dagelijkse kloffie. Burgerkleding. Ik nam plaats aan tafel, tegenover de oudste van de twee. Hij stelde zich voor als Richard, ik schatte hem een jaar of vijfenveertig. Hij droeg een geruit blouseje, had blond haar en een klein snorretje. Zo'n ding waarvan je denkt: scheer hem toch weg, het ziet er niet uit. Ik besloot om hem dat maar niet te zeggen, zoals ik wel meer gedachten voor mezelf hield tijdens dit verhoor.

Die andere rechercheur zat niet bij ons aan tafel, maar schuin achter hem, in de hoek van de verhoorkamer. Een heel onbeduidend figuur, je zou niet denken dat hij een politieagent was. Hij droeg een zwart jackie, en daaronder een T-shirtje, en een spijkerbroek. Ik schatte hem een jaar of dertig, vijfendertig. Hij stelde zich niet aan me voor.

Gezien het verschil in leeftijd, en de manier van leiding nemen, leek het me logisch dat Richard wat hoger in de pikorde stond. Hij stelde dan ook de vragen.

'Nou, meneer Masmeyer,' zei Richard en hij begon me te vertellen waarom ik was opgepakt, en herhaalde de vernietigende woorden die ik 's ochtends bij mijn arrestatie ook al had gehoord: 'U wordt verdacht van mededaderschap in een criminele organisatie die zich bezighoudt met het verhandelen en/of importeren van verdovende middelen, in dit geval cocaïne.'

Daarna las hij mijn rechten en plichten voor, en vertelde hij dat ik recht had op een advocaat. 'Als u dat wilt, gaan wij nu meteen een advocaat voor u bellen,' voegde hij eraan toe, alsof hij het beste met me voorhad. 'Die komt dan hier en kan u direct bijstaan.' Ik besloot van het aanbod gebruik te maken, dat leek me het verstandigste op dat moment. Ik wist dat het

foute boel was, en ik kon alle hulp gebruiken. In gedachten ging ik terug naar het moment waarop het allemaal was begonnen. Hoe was ik in deze nachtmerrie beland?

Kreta

Het begon allemaal op het Griekse eiland Kreta, ergens in april 2014. Ik had daar een verjaardagsfeest georganiseerd voor mijn goede vriend Jan, een heel rijke Nederlander die ik kende vanuit België. Jan kwam vaak langs in mijn restaurant De Loteling in zijn woonplaats Schilde. Daar had hij al eens eerder een groot feest gehouden met optredens van Glennis Grace, Lee Towers en Frans Bauer. Dat was hem toen zo goed bevallen dat hij vroeg of ik dit feest ook niet voor hem wilde organiseren.

Hij wilde met een man of vijftig naar een hotel in Griekenland, op Kreta, waar hij zijn hele leven al kwam. Omdat het niet goed ging met zijn gezondheid, wilde hij nog een laatste keer groots uitpakken. Ik regelde de vliegtickets, de bus die ons naar het hotel moest brengen en de verdere invulling van het feestweekend.

Omdat Jan wilde dat alles tot in de puntjes was georganiseerd was ik een paar weken daarvoor al met Sandra naar Kreta gevlo-

gen. Ik sprak alles door met de directie van het hotel om de boel definitief te maken. Dit was voor Jan zelf te vermoeiend. Een paar weken later was het zover, en vierden we een prachtig feest onder de Griekse zon.

Sandra was niet mee, want die kende Jan en zijn vrouw niet zo goed. En Sandra is geen vrouw die zegt: 'Ja, ik ga graag mee, dan leer ik ze wat beter kennen.' Ik was in principe ook geen echte gast van Jan, want mij was gevraagd de feestelijke avond te presenteren en organiseren. Dus ik was gewoon aan het werk. Jan had een gedeelte van een hotel afgehuurd waar hij op zaterdagavond zijn verjaardag zou vieren, de rest van de tijd kon eenieder vrij besteden. Sommige mensen huurden een auto en besloten het eiland te gaan verkennen, een enkeling besloot te gaan winkelen, maar ik bleef vrijwel alle dagen in en rondom het hotel hangen. Er was daar genoeg te doen, en wat is er nou lekkerder dan met een glas wijn in de zon te zitten? Omdat ik daar zonder Sandra en de kinderen naartoe was gegaan, probeerde ik met wat mensen in contact te komen.

Ik ben altijd snel in het leggen van contacten en op de eerste avond van ons verblijf raakte ik in gesprek met Nederlander Maurice; een leuke vent die net als ik zonder vrouw en kinderen het vliegtuig in was gestapt, alleen aan de bar zat en ook door Jan was uitgenodigd zijn verjaardagsfeest onder de Griekse zon te vieren. Maurice zag er vrij gewoontjes uit. Ik schatte hem een jaar of vijftig oud. Hij had donkerblond haar, dat met een beetje gel naar achteren was gekamd en droeg een bril. Geen man van wie je schrikt, of die al snel opvalt in gezelschap.

'Wat doe je in het dagelijks leven?' vroeg Maurice, waarna ik vertelde dat ik in de Vlaamse horeca zat, en enkele zaken in en rondom Antwerpen in mijn bezit had, of had gehad. Mijn laatste

zaak, De Bastille, was toen net een paar maanden failliet, en daar had Maurice wel over gelezen. ‘Ken je die en die tent, en dat en dat café?’ vroeg Maurice me vervolgens naar zijn favoriete plekken in Antwerpen, waarna ik instemmend knikte en we minutenlang over de Antwerpse horeca spraken. Ook vertelde ik over mijn tijd als tv-presentator in Nederland.

Maurice liet doorschemeren dat hij in de export zat. Daarna babbelden we nog wat verder, en voegde een andere man zich bij ons gesprek. Hij kende Maurice al, en samen begonnen ze herinneringen op te halen. Dat was voor mij het moment om naar mijn hotelkamer te gaan. ‘Morgen weer een dag,’ zei ik, voordat ik Maurice en zijn kennis een hand gaf en richting de lift van het hotel liep.

Een dag later stond het feest gepland, dat begon met een prachtig diner. Dat was echt één groot feest, want de tafel stond vol met typisch Griekse gerechten: gevulde aubergines met gekruid gehakt, paprika en fetakaas, gegrilde zalm met tzatzikisaus, souvlaki – een spies met gegrild vlees, pitabroodjes volgestopt met gyros en diverse salades in prachtige kleurcombinaties. Het zag er zo mooi uit, dat het bijna zonde was om het op te eten. Omdat ik op dat moment druk bezig was met de voorbereiding van de feestelijkheden zat ik tijdens het diner niet aan tafel, maar at ik even snel wat tussendoor in de buurt van het podium.

Naarmate de avond vorderde werd het steeds gezelliger en gaven Jorge Castro, een Paraguyaanse tenor, en Sandra Kim, een Belgische zangeres die in 1986 op dertienjarige leeftijd met haar nummer ‘J’aime la vie’ het Songfestival won, nog een spetterend optreden. Jan had ervoor gezorgd dat de hele avond werd gefilmd, zodat hij later nog een mooi document had waar-

mee hij met zijn vrouw en kinderen kon nagenieten van het feest.

Ik lulde eigenlijk alle optredens en speeches aan elkaar vast. Er waren flink wat mensen die hun waardering voor Jan uit wilden spreken, en ook de directeur van het hotel bood Jan nog een mooi geschenk aan. Het was een avondvullend programma, met een receptie, eten, artiesten. Echt, van alles. Ik zat helemaal in mijn rol die avond, want ik deed vroeger natuurlijk niet anders dan presenteren. Zowel voor tv, als bij bedrijfsfeesten en andere evenementen.

Na het dessert, dat bestond uit diverse soorten ijs, dansten we met z'n allen hand in hand, op aandringen van Jan – want ik ben zelf absoluut geen danser, de sirtaki. Dat heeft hooguit twee minuten geduurd, want ik had meer interesse in een plekje aan de bar. Maurice dacht daar net zo over, en even later bestelde ik voor ons twee glazen witte wijn. ‘Met ijs,’ voegde ik er nog snel aan toe.

‘Frank,’ nam Maurice in de loop van de avond een wat serieuzere toon aan. ‘Ken jij mensen die werkzaam zijn in de haven van Antwerpen? En zo ja: kunnen we dan wat voor elkaar betekenen?’ Ik moest toen meteen aan Yoshi denken, het neefje van Sandra, en vertelde Maurice dat ik wel iemand wist. Yoshi had me weleens verteld dat ik eens aan hem moest denken wanneer ik spullen de haven binnen wilde krijgen, of mensen kende die een handeltje hadden. Dan zou hij mijn man zijn. ‘Er wordt daar nauwelijks op me gelet,’ zei hij toen. ‘Ik rij op de vorkheftruck en kan met mijn alfapasje op ieder plekje van de haven komen.’

Ik vroeg niet precies aan Maurice wat hij de haven van Antwerpen binnen wilde krijgen, maar ik had al vrij snel door dat het

niet om T-shirts, voetbalschoenen of koffiekopjes ging. Waar het wel om ging vroeg ik niet, en dat hoefde ik op dat moment ook niet te weten. Dit soort vragen en verhalen hoor ik al sinds ik in de horeca zit.

Horeca

Mijn horeca-avontuur in België begon in 1996, kort nadat mijn vrouw Sandra en ik met onze dochters Michelle en Charlotte in Schilde gingen wonen. Ik hoorde iedereen in die tijd praten over dat prachtige overdekte winkelcentrum in Wijnegem, waar de terrassen en restaurants altijd vol zaten. Via via kreeg ik toen te horen dat ze het winkelcentrum wilden gaan uitbreiden, en er dus extra ruimte voor horeca beschikbaar kwam. Mijn geluk was dat de manager een Nederlander was, en hij mij kende van tv. Dat maakte de gesprekken een stuk eenvoudiger dan wanneer ik een stugge Belg van mijn plannen moest overtuigen. Ik vroeg hem of ik in het winkelcentrum een grand café kon beginnen, en hij was direct enthousiast. Dat vond hij prachtig – dat tv-ster Frank Masmeijer daar een zaak kwam beginnen. Niet lang daarna kreeg ik een ruimte toegewezen, en zijn we het horeca-traject gaan bewandelen, de boel inrichten, personeel aannemen.

Op de verjaardag van mijn vader – 12 maart 1997, maar dat was echt toeval – opende ik mijn eerste zaak, Frajo's. Dat deed ik samen met mijn compagnon Joël Gemeiner, een neef van Sandra. De naam van ons grand café stond voor onze voornamen. Sandra en ik hadden in die periode veel contact met Joël en omdat hij nadat hij een periode in Israël in het leger had gezeten, ervan droomde een horecazaak te openen, besloten we de handen ineen te slaan. En daarbij, een Nederlander en een Belg samen, is beter dan een Hollander alleen. Die worden hier toch een beetje met de nek aangekeken, dat wist ik.

Joël had ook nog een broer, Glenn, met wie ik misschien een nog wel betere band had. Glenn was kapper, echt een fantastisch gozer. Die jongen heeft het zakelijk ook uitstekend gedaan, die had een paar kapsalons in België en kwam ook vaak op tv omdat hij veel bekende Belgen knipte. Wat Leco is in Nederland, was hij in België. Glenn was echt een gevierde jongen, alles wat hij aanraakte leek in goud te veranderen. Niets hield hem tegen, tot we in 2009 een enorm drama met hem meemaakten.

Glenn was altijd wel een paar kilootjes te zwaar en liet bij een plastisch chirurg in een privékliniek wat vet van zijn buik wegzuigen. Zo op het eerste gezicht een onschuldige ingreep, maar niets bleek minder waar. Toen hij uit de narcose ontwaakte bleek er een vleesetende bacterie in zijn lichaam te zijn beland, die vrat hem helemaal op vanbinnen. De doktoren wisten niet wat ze eraan konden doen, wat ze ook probeerden, niets hielp. Glenn is vierenhalve maand na zijn ingreep in het Universitair Ziekenhuis in Leuven overleden. Hij heeft echt een lijdensweg ondergaan. Dat gun je niemand, en zeker Glenn niet. Echt, vreselijk. Dat heeft ons allemaal heel erg aangegrepen, nog altijd. Ik ga ook ieder jaar nog naar z'n graf, en dat blijf ik doen.

Joël is twee jaar na de opening van Frajo's, in 1999, uit de zaak gestapt. Hij wilde iets anders gaan doen. Ik heb hem uitgekocht en de zaak in mijn eentje voortgezet. Dat was ook het moment waarop er van alles op mijn pad kwam, en niets leek te mislukken. In 2001 opende ik, in hetzelfde winkelcentrum in Wijnegem, een Oosterse zaak: Tast'toe, in het verlengde van Sandra's programma's. Sandra was in die tijd de assistente van tv-kok Lonny Gerungan; een chef met wie ze veel culinaire programma's maakte voor de TROS. Het begon in 1997 met *De Reistafel* en daarna maakten ze nog zeker zes verschillende programma's over de Indische keuken, waardoor het voor mij, als man van Sandra, commercieel zeer aantrekkelijk was een Indonesisch restaurant te beginnen. Na de opening van Tast'toe heb ik in Ninove Carte Blanche geopend, en al snel daarna kreeg ik ook de Notre Blanche in Sint-Niklaas in mijn bezit. Toen daar vervolgens ook Grand Café Den Tir en La Salle, in de Stadsfeestzaal in Antwerpen bijkwamen, kon het niet op.

Ik was miljonair in die tijd. Zeker weten. We hadden het gewoon goed. Een huis, een appartement, en nog een appartement, horecazaken; als je dat allemaal bij elkaar optelt kom je tot een behoorlijk vermogen.

Ik leefde in die periode op grote voet. Ik reed in een Porsche Cayenne, Sandra in een Bentley. De kinderen zaten op een privé-school, we hadden een dure villa in onze woonplaats Schilde met een zwembad en tuinmannen. Ik bracht altijd de kinderen naar school, 's ochtends in het donker, en dan werd ik door drie tuinmannen begroet die bij me in dienst waren, maar hun namen kende ik niet.

We boekten regelmatig dure vakanties, droegen exclusieve merkkleding, gingen geregeld uit eten in chique zaken; noem

maar op. Dan gaat het snel. Ook hebben we tien jaar lang een Filipijnse au pair, Michelle, bij ons in huis gehad. Zij deed alles, koken, wassen, strijken. Ze was echt dag en nacht bij ons.

Van mij hoefde Sandra niet te werken, of iedere dag te koken en het huis schoon te maken. Dus zij heeft in die tijd ook een enorm mooi leven gehad, net als Michelle en Charlotte. De kinderen hebben een geweldige jeugd gehad, met een zwembad en vriendjes en vriendinnetjes die mee mochten barbecueën en feesten. Dat vind ik heerlijk. Nu zijn ze volwassen, en kunnen ze zelf werken en nadenken over het mooie leven dat ze hebben gehad. Dan zullen ze tot de conclusie komen dat het jammer is dat het zo is gelopen, maar die herinneringen raken ze niet meer kwijt. In tegenstelling tot geld kun je dat niet verliezen.

Ik ben overal met Sandra en de kinderen geweest. Las Vegas, New York, Zuid-Frankrijk, Curaçao. Ik heb mooie huizen gehad – met een zwembad – en mooie auto's gereden. Mooie kleding, goeie scholen. Daar waren mijn dochters ook heel blij mee. Ik heb ze alles kunnen geven. Charlotte vertelde me laatst dat ze een vriendin had die aan het sparen was voor haar rijbewijs. Charlotte kreeg haar rijbewijs, plus haar eerste auto. Dat beseffen ze ook goed, dat ik altijd goed voor ze ben geweest. Toen ze zestien werden kregen ze beiden een mooi horloge, dat hebben ze nog. En toen ze achttien werden kregen ze een mooie tas, en ook die hebben ze nog. Dat zijn belangrijke dingen. Ze kunnen nog altijd zeggen: die heb ik van mijn vader en moeder gekregen.

Achteraf kun je zeggen dat we wat rustiger aan hadden moeten doen. Dan hadden we nu nog wat gehad. Maar ik ben blij dat de kinderen nu volwassen zijn en ze weten wat ik ze allemaal heb

gegeven. Ik heb vijftien jaar lang ieder jaar vier ton uitgegeven. Dat is in totaal dus ruim vijf miljoen euro! VIJF MILJOEN! Aan auto's, vakanties, huizen, kleding. Als je het zo op een rij zet, lijkt het onvoorstelbaar.

Dat zijn allemaal van die zaken waar ik weliswaar van heb genoten, en zeker geen spijt van heb, maar ook van heb geleerd. Nu kun je zeggen: dat is misschien wat te veel geweest. Maar op dat moment had ik dat niet in de gaten, en heb ik er nooit bij stilgestaan dat het ook fout kon gaan. Ik had op een gegeven moment zeven of acht zaken in m'n bezit, en dacht dat ik alleen maar groter zou worden. Juist omdat ik er zo van overtuigd was dat het alleen maar beter zou gaan. Vanaf de opening van Tast'toe ging het snel. 2003, 2005, 2007... om de twee jaar opende ik wel een nieuwe zaak. Toen die zaken allemaal goed liepen, heb ik ze overgedragen aan degenen die de verantwoordelijkheid en de dagelijkse leiding hadden. Ik heb die zaken, op twee na, allemaal goed verkocht, en die mensen hebben mij keurig betaald, maar op den duur kreeg ik wat tegenslagen te verwerken. Iets wat eigenlijk nieuw voor mij was, want meestal ging alles me vrij gemakkelijk af.